

литъ се предаватъ въ изрисувани образи на самитъ предмети.

Но и образното писмо не могло да служи за пълно и достатъчно изразяване на напредващата човѣшка мисълъ. По-развититъ племена почнали да си служатъ съ разни условни фигури, като предварително се е знаело какво означава всѣка фигура. Така: малъкъ кржгъ означавалъ 1, байраче — 20, перо — 40, торбичка — 8000, стрела — врагъ, нѣколко стрели — нѣколко врага и пр. Такова писмо имали старитъ мексикански племена.

Голѣмъ напредѣкъ въ писането направили старитъ китайци. Тѣ употребявали разни фигури и знаци за изразяване на отдѣлни думи. Напр. за да напишатъ думата конъ, тѣ рисували фигура съ глава, грѣбъ, грива, крака и опашка; слънцето — въ видъ на кржгъ, месецъ тѣ — въ видъ на сърпъ и пр. Тия фигури постепенно се съединявали и преплитали и стигнали до тамъ, че чрезъ тѣхъ китайцитъ успѣвали да разкажатъ доста сложни случки. Напримѣръ: фигуритъ гора и човѣкъ заедно означавали изгнаникъ, очи и вода — сълзи, едно ухо между две врати — глагола „слушамъ“, три жени заедно — интрига, жена подъ две дървета — желание и т. н.

По-сетне китайцитъ почнали да си служатъ съ особни знаци, всѣки отъ които изобразявалъ отдѣленъ звукъ.

Но случавало се много често едни фигури и знаци да се смѣсватъ съ други и мислитъ се забърквали. За да се избѣгнатъ такива грѣшки, китайцитъ почнали да си служатъ съ редица особни фигури или единъ видъ ключове, споредъ които знацитъ се подраздѣлятъ на 214 вида. Тия ключове предста-